

Moord is het enige woord
Dat van Khadaffi wordt gehoord
Getikt, geflipt, gestoord,
Gezocht voor volkerenmoord

Wil niet weten van wijken
Of iets wat op toegeven zou lijken
Schuilend achter menselijke dijken
En de wereld...maar toekijken

Vol overgave en gezwind
Volgen aanhangers van zijn bewind
Alles wat dit grote kind -
Nauwelijks een leider - verzint

Daarom bidden wij tot alle staten
Om het praten met deze fanaten
maar vooral te laten
Gooi gewoon nog wat granaten

Want moord is het enige woord
Dat door Khadaffi wordt gehoord.

Noah van Klaveren

Geschreven naar aanleiding van de weigering van oppositiewoordvoerder, Mustafa Gheriani, om met Khadaffi te praten.

Het begin van een verhaal

Blauw

"Ze hield erg van blauw, ik zou graag en blauwe kist voor haar willen." De begrafenisondernemer trekt een bedenkelijk gezicht. "Een blauwe kist? Laten we eens in de catalogus kijken." Het antracietkleurige pak van de man zit iets te strak. Tussen de knoopjes van zijn overhemd piept een vetrolletje gehuld in witte T-shirtstof.

Hij neemt me mee naar een bedompt kamertje, een echte rouwkamer. Witte lelies in potsierlijke vazen, een bank in omamodel, een wit gelakte salontafel die daar al sinds de jaren tachtig moet staan. De doodgraver vraagt me plaats te nemen op de bank en legt heel voorzichtig de catalogus in mijn schoot terwijl hij me een meelevende blik toewerpt. Langzaam sla ik de bladzijden om. Kisten in allerlei houtsoorten komen voorbij, van essen tot beuken, maar ik kan er zo gauw niets blauws in ontdekken.

De begrafenisondernemer rommelt ondertussen in een la en tovert een verfromfaaide folder tevoorschijn. Hij strijkt hem glad met de rug van zijn hand op de salontafel en legt hem dan bovenop de catalogus in mijn schoot. "Dit is misschien wat u zoekt?" Ik zie een verfrommelde marineblauwe kist vol tierelantijnen en schiet bijna in de lach. "Sorry, maar vindt u dat bij ons passen?" "Ik ben bang dat het de enige blauwe kist is die ik kan leveren", antwoordt de man in het te strakke pak zachtjes. "Hoe bedoelt u?" zeg ik bits. "In uw folder beweert u te kunnen voldoen aan ieders laatste wens, en nou zegt u dat u niet eens een blauwe kist kunt regelen?" Het huilen staat me nader dan het lachen, dit is al de derde uitvaartorganisatie die die verdomde kist niet kan bezorgen. Zonder de begrafenisondernemer aan te kijken sta ik op, de map met foto's van kisten valt op de grond. Het kan me niet schelen. "Meneer, blijft u nog even zitten!" Ik schud nee met mijn hoofd en loop langzaam naar buiten. Het grijze pak blijft van alles naar me roepen, maar ik hoor hem al niet meer. Ik stap in mijn auto en start de motor. Op de Tomtom stel ik het adres van de gamma in.

Conny Verveda

Het begin en het einde van een verhaal
werktitel: Huize Boelens

Alleen op de tweede verdieping is de suite nog intact, maar de schuifdeuren zijn niet meer in gebruik. Die zijn dichtge- maakt en aan beide kanten is een wasbak geplaatst. Meneer Knop woont achter. Hij werkt als ambtenaar bij het mi- nisterie van Verkeer en Waterstaat en staat door de week altijd vroeg op. Hij wast zich kort aan de wastafel en trekt dan een van zijn grijze driedelige pakken aan. Alleen de kleur van zijn schoenen varieert per dag. Meneer Knop is familie van de schoenenfabrikant Knop en onder zijn bed staan zes paar keurig gepoetste leren schoenen in zwart, donkerblauw, bordeauxrood en verschillende tinten bruin. Om niet iedere dag opnieuw te hoeven beslissen welke kleur hij die dag mooi vindt staan bij grijs, heeft hij een systeem ontwikkeld.

Op een dag heeft hij van alle paren de linker gepakt en die in willekeurige volgorde voor zich neergezet. Nou, bijna willekeurig. De bruintinten mochten niet na elkaar komen en zwart niet na donkerblauw (of andersom) en ... Er was nog een restrictie, maar die was hij vergeten. In ieder geval is hij nog best wel een tijd bezig geweest met het op volgorde zetten van de schoenen.

Zodra meneer Knop tevreden was over de volgorde is hij meteen naar beneden naar zijn hospita gelopen om haar uitdrukkelijk te verbieden om onder zijn bed te stofzuigen. Zij ging daar niet mee akkoord, vond het belangrijk dat er twee keer per week werd stofgezogen, zeker onder het bed, omdat daar zich het meeste stof verzamelt. Het is een kop- pige vrouw, zijn hospita en meneer Knop wist dat hij met goede argumenten moest komen om haar van haar routine te laten afwijken. Dus heeft hij haar wel over zijn systeem moeten vertellen. Dat doet hij normaal gesproken liever niet, omdat mensen hem vaak niet uit laten praten wanneer hij hen een zelf uitgedacht systeem wil uitleggen. Maar zijn hospita heeft wel geluisterd. Ze begreep wat hij wilde en is met een goede oplossing gekomen. Ze heeft hem aangeraden om bij iedere rechterschoen (die links staat, vanuit de onder het bed kijker gezien) met viltstift een cijfer tussen de zool en de hak te tekenen. Zo zou zij de volgorde niet verstoren en had hij een simpele manier om haar te kunnen controleren. Meneer Knop is opgelucht naar zijn kamer teruggekeerd.

Naast de kamer van Meneer Knop is nog een achterzijkamer. Niemand woont daar. Maar wat daar dan wel gebeurt, weet hij ook niet. Hij hoort de man van zijn hospita bijna iedere avond die kamer met een sleutel openen en dan brengt hij een paar uur door in die kamer. Meneer Knop wil graag weten wat die man daar 's avonds doet. Wanneer meneer Knop bij het thuiskomen altijd op de laatste tree even stil moet staan -voorover gebogen steun zoekend op de trapleuning- draait hij altijd even zijn hoofd naar links en kijkt door het sleutelgat naar binnen in de hoop met dat kleine beeld het mysterie te kunnen oplossen. Maar elke keer ziet hij alleen een klein stukje van een witgelakte raamluist. Hij zou natuurlijk gebruik kunnen maken van het balkon, dat zich over de gehele breedte van de achterkant van het huis be- vindt, en door het raam kunnen kijken. Maar meneer Knop komt nooit op het balkon. Hij kan niet op het balkon komen. Voor de openslaande deuren staat zijn bed, met daaronder zijn schoenen.

.....

Meneer Knop ziet het ineens heel duidelijk. Hij weet wat die geluiden zijn. Hij weet wat er in dat kamertje gebeurt. Zijn hart begint sneller te kloppen, zijn mond voelt droog. Nerveus staat meneer Knop op uit zijn stoel bij de schouw, pakt zijn lege glas van het salontafeltje en loopt naar de wasbak. Hij vult zijn glas met water, zet het op de rand, rommelt even in de linkerkant van zijn colbert en haalt met een trillende hand twee buisjes met pillen tevoorschijn. Ze voelen allebei vol. Een zucht van verlichting ontsnapt hem, dat is voor vandaag in ieder geval genoeg. Meneer Knop opent één van de buisjes en neemt er twee platte ronde tabletten uit. Hij pakt zijn glas van de wasbak, neemt met een paar gulzige teugen de pillen in en loopt terug naar zijn stoel.

Langzaam wordt het trillen van zijn handen minder. Ook zijn hartslag neemt af. De gedachten van meneer Knop worden helderder. Die tikkende en brommende geluiden uit het zijkamertje komen van apparaten met straling. Hij weet het zeker. Tegenwoordig bestaan die, apparaten die door vaste substanties heen kunnen kijken. Van Assem heeft laatst nog foto's van zijn binnenkant laten maken. Dat apparaat kan door huid heen kijken. Hiernaast staat vast een ap- paraat dat door muren kan kijken. Of luisteren, dat kan natuurlijk ook.

Meneer Knop begint zwaarder te ademen, zijn mond wordt weer droog. Water, meer water. Hij staat op en pakte zijn glas. Gedachten razen door zijn hoofd. Ik word in de gaten gehouden. Ze hebben me gevonden. Met grote passen beent meneer Knop door zijn kamer, het lege glas in de hand. Hij moet zich bedwingen om niet hardop tegen zichzelf te praten, zoals hij anders doet wanneer hij zich onrustig voelt. Hij moet stil zijn, zo stil als een muis. Hij stopt met ijsberen, neemt snel bij de wasbak nog twee pillen in en sluipt naar zijn bed. Geheel gekleed gaat hij liggen. Stokstijf met zijn ar- men gestrekt langs zijn lijf. Hij gaat zich niet meer bewegen totdat hij bedacht heeft wat hij moet gaan doen. Tot die tijd zullen ze over hem geen informatie krijgen, ze weten al te veel.

De volgende ochtend ontwaakt meneer Knop uit een onrustige slaap. Hij opent zijn ogen en kijkt recht in het gezicht van Hans, de man van zijn hospita.

"U heeft een afspraak bij de huisarts. Ik ga met u mee."

"Welke huisarts?" vraagt meneer Knop.

"Dokter Felang."

Dat is in ieder geval vlakbij. Nog geen honderd meter lopen. Meneer Knop kan zich niet herinneren dat hij een afspraak

bij dokter Felang heeft. Vreemd. Hij moet op zijn hoede zijn.

Meneer Knop komt uit zijn bed en loopt naar de wastafel. Automatisch gaat zijn linkerhand naar de zak van zijn colbert. "Nee, u moet nuchter komen." Meneer Knop gromt een keer ten teken dat hij het gehoord heeft. Maar hij is het er niet mee eens. Zonder zijn pillen gaan zijn gedachten door elkaar lopen.

Meneer Knop loopt achter Hans aan naar de dokter. De assistente zegt dat ze meteen door kunnen lopen. Tijdens het gesprek dat Hans met de dokter voert, probeert meneer Knop zich te concentreren op het gesprek. Hij vangt echter alleen flarden op. Hij kan zijn oren er maar moeilijk toe zetten om naar de stemmen buiten zijn hoofd te luisteren. Er wordt iets gezegd over vreemd gedrag vertonen, over het hebben van meerdere huisartsen en het slikken van veel pillen. En het woord psychiater valt. Vanaf dat moment beginnen de gedachten van meneer Knop te verstommen. Wat er nu gaat komen is bekend.

Gedwee volgt meneer Knop Hans de dokterspraktijk uit, naar de auto van Hans. Tijdens de rit naar Psychiatrisch Centrum Rosenberg maakt meneer Knop snelle roeibewegingen, terwijl hij "Knop is gek! Knop is gek!" scandeert. Precies zoals zijn medestudenten in Leiden dat altijd deden.

Petra van der Kroft